

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/175/2016
Identifikačné číslo spisu: 8813211926
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8813211926.1

UZNESENIE

Najvyšší súd F. republiky v spore žalobkyne C. bývajúcej vo X., B., zastúpenej JUDr. Jurajom Kusom, advokátom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov 10, proti žalovanému X., bývajúcemu vo X., zastúpenému JUDr. Zuzanou Adamovou Tomkovou, advokátkou vo Vranove nad Topľou, B. O. 1, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 5 C 480/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. apríla 2016 sp. zn. 8 Co 319/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej iba „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. júna 2015 č. k. 5 C 480/2013-210 zamietol žalobu žalobkyne o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 20 441,- Eur, ktoré žalobkyňa je povinná nahradiť advokátovi žalovaného, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej iba „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne proti vyššie uvedenému rozhodnutiu rozsudkom z 25. apríla 2016 sp. zn. 8 Co 319/2015 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 2 920,27 Eur a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť ju do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet AK NOVIKMEC, s.r.o., Advokátska kancelária, so sídlom Rázusova 125, Vranov nad Topľou, IČO: 36 868 701. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie. V predmetnej veci bol v dostatočnom rozsahu zistený skutkový stav veci a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Odkázal na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uviedol, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a preto podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

3. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa dovolanie. Namietala, že v konaní postupom súdu došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), s poukazom, že vo veci rozhodol nezákonný sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.). Dôvody dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Namietala nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nepreskúmateľnosť. Takisto namietala rozpory vo výpovediach svedkov v rámci vykonaného dokazovania. Žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalobkyne odmietnuť, resp. zamietnuť. Nežiadal náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, teda za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe, ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p.

7. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O.s.p. nenamietala a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež žalobkyňou (dovolateľkou) namietaná vada konania (§ 237 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p.).

8. Žalobkyňa vyvodzovala procesnú vadu konania vymenovanú v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je odôvodnené, nepreskúmateľné, namietala rozporné výpovede svedkov a že vo veci rozhodol nezákonný senát a namietala aj nedostatky v zápisnici o pojednávaní. Dovolací súd považoval námietku dovolateľky pokiaľ ide o nezákonného sudcu odvolacieho súdu za nedôvodnú. Ako vyplýva z obsahu spisu Krajský súd v Prešove sa vysporiadal s pridelením vecí senátu 8 Co v súlade s aktuálnym znením Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2015. Existencia vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. g/ O.s.p. nebola zistená.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na prijaté zjednocujúce stanovisko, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016, nakoľko dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

10. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, neúplný a rozporný, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

11. Súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky

navrhované dôkazy. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladal prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal strane možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

12. Pokiaľ dovolateľka namietala, že v konaní došlo k vade podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tzv. iná procesná vada" je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne však môže byť uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (por. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

13. Žalobkyňa takisto namietala, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

14. Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (vid' tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania, ktorá bola uvedená v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 alebo § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

15. Dovolací súd uzatvára, že ďalšie námietky dovolateľky považoval za právne nedôvodné.

16. S poukazom na vyššie uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.